

критичнішу чи обережнішу настанову супроти назверх патріотичної гасловости (на зразок гасла “національно-органічного стилю” в літературі, політиці й житті. І так далі. Знову ж, і тут нам допоможуть прийдешні провидці й пророки філологічних наук)” [9, 15]. Слід зазначити, що в цій передмові нібито відсутнє окреслене вище маскування, хоч питання залишається відкрите: хто перед нами – маска, що стала справжнім обличчям автора, чи автор, який спромігся подолати в собі маску.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гнатюк О. Прощання з імперією: Українські дискусії про ідентичність. – К.: Критика, 2005. – 528 с.
2. Гром'як Р. Історія української літературної критики (від початків до кінця XIX століття): Посібник для студентів гуманітарних факультетів вищих навчальних закладів. – Тернопіль: Підручники і посібники, 1999. – 224 с.
3. Гундорова Т. Буденні спогади про небуденну людину // Слово і Час. – 2009. – № 2. – С. 95-99.
4. Гундорова Т. Посттоталітарна пам'ять: виправдати чи виправити? // Критика. – 2008. – число 12 (134). – С. 22-24.
5. Поліщук Я. Література як геокультурний проект: Монографія. – К.: Академвидав, 2008. – 304 с.
6. Саїд Е. Культура й імперіалізм. – К.: Критика, 2007. – 608 с.
7. Саїд Е. Орієнталізм. – К.: Видавництво Соломії Павличко “Основи”, 2001. – 511 с.
8. Степанов О., Фіцула М. Основи психології і педагогіки: Посібник. – К.: Академвидав, 2003. – 504 с.
9. Шерех Ю. Пороги і запоріжжя: Література. Мистецтво. Ідеології: У 3 т. – Харків: Фоліо, 1998. – Т. I. – 607 с.
10. Шерех Ю. Третя сторожа: Література. Мистецтво. Ідеології. – Балтимор; Торонто: Українське незалежне видавництво “Смолоскип” ім. В. Симоненка, 1991. – 455 с.

Отримано 18.06.2010 р.

м. Житомир

Наші презентації

Наєнко Михайло. Історія українського літературознавства і критики. – К.: ВЦ “Академія”, 2010. – 522 с.

Книжка значною мірою розвиває авторське прочитання історії науки про літературу, запропоноване ним у раніших виданнях “Українське літературознавство” (1997), “Історія українського літературознавства” (2001, 2003). Автор розширив його насамперед відомостями про розвиток літературної критики від давнини до сучасності, а також збагатив аналізом найновіших праць з історії та теорії літератури. У книжці акцентується, що літературу завжди супроводжували міркування про неї і намагання застосувати для її дослідження найпродуктивніші наукові методології. Як наслідок, формувалися літературознавчі напрями, течії, школи, індивідуальні засоби дослідників. Особливості їх на різних етапах розвитку українського літературознавства і критики автор розглядає в контексті європейського літературознавства. Виклад матеріалу вирізняється цікавими спостереженнями автора, який нерідко загострює свої судження, спонукаючи читача до власних роздумів та інтелектуального діалогу. Корисними в цьому зв'язку видаються додані в кінці книжки біографічні довідки про критиків, істориків і теоретиків літератури.

Видання розраховане на студентів-філологів, викладачів вищих та середніх шкіл, а також усіх, хто не байдужий до розвитку критики й літературознавства.

С.С.

38. *Н.А.Коліні*. Як Шугай Микола хотів змінити своє заняття [Фейлетон] // *Українське слово*. – 1934. – Ч. 5.
 39. *Луців Л.* Д-р Володимир Бірчак // *Дрогобиччина* – земля Івана Франка. – Нью-Йорк – Париж – Сідней – Торонто, 1973. – Т. 1. – С. 682 – 686.
 40. *Мушинка М.* Розмови з однодумцями: Присвячено світлій пам'яті проф. Олекси Мишанича, д-ра філолог. наук (1933 – 2004). – Пряшів: Фундація “Карпати”, 2004. – 158 с.
 41. *Періодика* Західної України 20 – 30-х років ХХ ст.: Матеріали до бібліографії / За ред. М.Романюка. – Львів, 1998. – Т. 1. – 328 с.
 42. *Рудницький М.* Замість малого фейлетону // *Діло*. – 1923. – Ч. 190.

Отримано 02.10.2009 р.

м. Дрогобич

Наші презентації

КВАДРАТ. ЛІТЕРАТУРНИЙ ЖУРНАЛ КИЇВСЬКА РУСЬ. – КН. 1–2 (СЛІП – XLIV)

Проза: Ганни Костенко “Те, що позбавляє сну (Колаж)”, Вікторії Кобилецької “Тексти-рефлексії”, поезія Маріанни Кияновської, Олексія Зараховича, Надії та Ярини Брилинських. У “Літ. анатомії” – “Мародери” Леоніда Плюща (Париж, Франція).

В.Л.

ВІЙНА. ЛІТЕРАТУРНИЙ ЖУРНАЛ КИЇВСЬКА РУСЬ. – 2010. – КН. 3–4 (БЕРЕЗЕНЬ-КВІТЕНЬ)

Відкриває Дмитро Стус “Війна – це мир...”. У “Прозі” – “Шалінський рейд” Германа Садулаєва (про Чечню), у “Поезії”

– добірка Василя Карп'юка “Там, де дідько каже добраніч”. У “Літ. анатомії” – есе Олега Гірника “Оксана Забужко: від партачів життя до лицарів абсурду”, Наталі Мацибок-Стародуб “Секрети успішної книги від Оксани Забужко”, Оксани Плаксієй “Проблеми спадковості”.

У “Барабані” – розмова Вол. Семенова з Олжасом Сулейменовим. У “Голосі” – “Єдина” (поезія Віктора Ніколаєнка).

Розвідка “Дикороссы – от великих Лук до Красноярска” Юрія Белікова передує поетичним добіркам Валерія Прокошена (Обнінськ), Андрія Власова (Великі Луки), Олександра Казанцеві (Томськ), Анни Павловської (Москва), Сергія Кузнечихіна (Красноярськ), Єлени Крюкової (Нижній Новгород), Костянтина Кондратьєва (Вороніж).

В.Л.

11. *Неживий О.* Текстологія творчої спадщини Григора Тютюнника // *Слово і Час*. – 2005. – №7. – С. 28-36.
12. *Неживий О.* Творчість Григора Тютюнника: текстологічні проблеми залишаються [Тютюнник Григорій. Холодна м'ята: Оповідання, повісті, твори для дітей / Упоряд. і передм. П. П. Засенка. – К.: Український письменник, 2009. – 843 с.] // *Слово і Час*. – 2009. – №7. – С. 86-89.
13. *Ткаченко А.* Чорно-білі світлини доби // *Слово і Час*. – 1992. – №4. – С. 18-21.
14. *Рейсер С.* Основы текстологи. – 2-е изд. – Ленинград: Просвещение, 1978. – 176 с.
15. *Сиваченко М.* Над текстами українських письменників. – К.: Наукова думка, 1985. – 305 с.
16. *Сиваченко М.* Текстологія поетичних творів П. А. Грабовського. – К.: Наукова думка, 1988. – 285 с.
17. *Спадщина: Літературне джерелознавство. Текстологія / Інститут літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України.* – К.: ПЦ “Фоліант”, 2004. – Т. 1: Пам'яті Миколи Сиваченка. – 324 с.
18. *Томашевський Б.* Писатель и книга: Очерк текстологи. – 2-е изд. – М.: Искусство, 1959. – 279 с.
19. *Тютюнник Г.* Батьківські пороги. – К.: Молодь, 1972. – 175 с.
20. *Тютюнник Г.* Коріння. – К.: Дніпро, 1978. – 293 с.
21. *Тютюнник Г.* Облога: Вибр. твори / Передм., упорядкув. та приміт. В. Дончика. – 2-ге вид. – К.: Унів. вид-во “Пульсари”, 2004. – 832 с.
22. *Тютюнник Г.* Холодна м'ята: Оповідання, повісті, твори для дітей / Упоряд. і передм. П. П. Засенка. – К.: Український письменник, 2009. – 843 с.
23. *Тютюнник Г.* Верстка книги “Коріння” // *Центральний державний архів-музей літератури і мистецтва України*. Ф. 730. Од. зб. 2. Спр. 6345.
24. *Шевченко Т.* Повне зібрання творів. Листування. Текст. Коментарій. Том третій / Під загальною редакцією акад. Сергія Єфремова. – К.: Державне видавництво України, 1929. – 1001 с.
25. *Шевченко Т.* Повне зібрання творів. Журнал. Текст. Коментарій. Том четвертий / Під загальною редакцією акад. Сергія Єфремова. – К.: Державне видавництво України, 1928. – 787 с.
26. *Шевченко Т.* Повне збір. тв.: У 12 т. / Редкол.: М. Г. Жулинський (голова) та ін. – Т.1: Поезія 1837 – 1847 / Перед. слово І. М. Дзюби, М. Г. Жулинського. – К.: Наукова думка, 2001. – 784 с.

Отримано 31.08.2010 р.

м. Луганськ

Наші презентації

Нагуєвицькі читання – 2009: Іван Франко і парадигми соціально-гуманітарних наук початку ХХІ ст.: Матеріали Всеукраїнської наукової конференції / Ред. кол. П. Іванишин, Я. Радевич-Винницький та ін. – Дрогобич: Посвіт, 2010. – 392 с.

До книжки ввійшли матеріали Всеукраїнської наукової конференції, яка відбулася 28–29 серпня 2009 р. у Нагуєвичах.

Видання містить такі розділи: I. Теорія літератури і компаративістика (О. Багшан, Р. Голод, З. Гузар, О. Дорофтей, Г. Сабат, Л. Сенік, П. Іванишин та ін.); II. Мовознавство. Перекладознавство (М. Гаврик, М. Зимомря, Я. Радевич-Винницький та ін.); III. Українознавство. Культурологія. Педагогіка (Р. Вишнівський, Б. Залізняк, Т. Кононенко, І. та Я. Зеленчук, Т. Мінченко); IV. Не втрачене (Ре публікації франкових творів); V. З історії франкознавства (А. Крушельницький).

С.С.

матеріальні засоби, завжди закупував різні українські видання і вислав їх до різних країн Європи і Азії. Він розумів вагу друкованого українського слова і значення української книжкової культури. Також треба підкреслити основну рису характеру Левка Устимовича – його виняткову чесність у всіх ділах, в яких він брав участь, і повну відданість ідеї самостійності і незалежності Української держави”.

Отримано 23.07.2010 р.

м. Київ

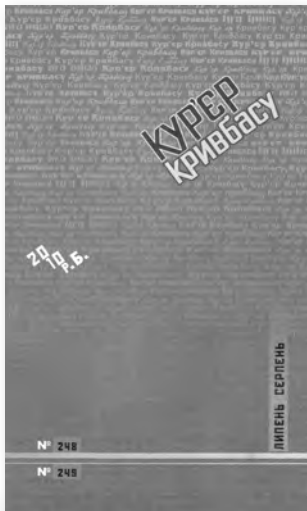
Наші презентації

Григорій Кочур. Література та переклад: Дослідження. Рецензії. Літературні портрети. Інтерв'ю: У 2 т. / Упоряд. Андрій та Марія Кочури; передм. І.Дзюби, Р.Зорівчак; прим. М.Стріхи. – К.: Смолоскип, 2008. – Т. 1. – 610 с.

“Лише нині, завдяки цьому виданню, зможемо повніше уявити Григорія Кочура не тільки як блискучого перекладача поезії з десятка мов, але і як гуманітарія-енциклопедиста, і як перекладознавця й теоретика перекладацької справи, і як інтерпретатора явищ світової літератури” (І.Дзюба), як “українського інтелігента найвищої історичної проби, неймовірної загальної і філологічної культури, творця з унікальним естетичним відчуттям” (Р.Зорівчак).

Перший том (до 100-річчя від дня народження) – це перша спроба об'єднати матеріали, розпорошені по різних джерелах в Україні й поза нею та нещодавно знайдені в різних архівах. Видання здійснено за підтримки НТШ (Америка) із фонду ім. Івана та Єлизавети Хлопецьких і фундації “Спадщина” (Чикаго).

В. Л.

КУР'ЄР КРИВБАСУ. – 2010. – №№248–249 (ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ).

Проза: романи Бойчука “Щоденності схибнутого поета”, С. Жадана “Ворошиловград”, повість Андрусяка “Вісім днів із життя бурундука”; поезія В. Базилевського, М. Григоріва, Б. Щавурського, О. Солов'я. В “Універсі” – твори Віктора де Грищенка, Дагнії Дрейка, Мері Олівер, Ю. Винничка (також його переклади оповідань Богуміла Грабала).

У “SCRIPTIBLE” – розмова з Олегом Лишегою, у рубриці О. Коцарева “Нові автори нового століття” – цикл віршів Тані-Марії Литвинюк, рецензії на книжки В. Яручика, Андрея Стасюка (зб. “Фадо”), розвідка Д.Дроздовського про поезію С. Майданської та ін.

В. Л.

репрезентації образу України у світовому культурно-інтелектуальному просторі; 2) подолати фатальне протистояння культурницького вибору національної літератури – між Заходом/Сходом, Європою/Азією, Росією/Європою; 3) подолати ментальний комплекс провінційності (312). Уцілому варто

наголосити на масштабності поставлених у монографії завдань та комплексному підході до їх розв'язання. Безперечно, ґрунтовна праця І. Бурлакової знайде свого вдячного читача-інтелектуала, а також стане поштовхом до подальших наукових студій емігрантської прози.

Отримано 06.10.2010 р.

Олександр Астаф'єв, Олеся Лященко
м.Київ

Наші презентації

Хроніка 2000. Український культурологічний альманах. – К., 2010. – Вип. 82. Невідомий Винниченко.

Видання відкривається передмовою Анатолія Толстоухова. У розділі "Соціальна філософія" друкується трактат В. Винниченка "Конкордизм" (1938 – 1945) зі вступною статтею Тамари Гундорової. У розділі "Публіцистика" подано статті В. Винниченка 1917 й 1920 рр. ("Українська Центральна Рада і ми", "Українська державність" та ін.). У розділі "Листування" – епістолярний діалог В. Винниченка з Р. Ліфшиць (1911 – 1918) із переднім словом і примітками Надії Миронець. Вона ж аналізує оцінку письменником політики російських більшовиків. Сергій Кот коментує лист В. Винниченка до ЦК КП(б)У та Й. Сталіна. Завершується том статтею Олександра Федорука "Володимир Винниченко як художник". Книжка містить також репродукції творів малярського доробку митця.

Ілюстративний матеріал надано Тамарою Скрипкою (Українська вільна академія наук, Нью-Йорк) та Сергієм Гальченком (Інститут літератури ім. Т.Г. Шевченка НАН України). Збірник випущено в рамках проекту "Україна: історія великого народу" за участю видавництва "Український письменник".

Татаренко Алла. Поетика форми в прозі постмодернізму (досвід сербської літератури): Монографія. – Львів: ПАІС, 2010. – 544 с.

На прикладі сербської літератури авторка монографії розглядає питання становлення й розвитку постмодерністської прозової моделі, процеси переходу від Твору до Тексту, гіпертекстуальні та ергодичні стратегії, інші аспекти формотворчої поетики з рисами постмодернізму. Це перше в Україні (і Сербії) комплексне дослідження розвитку постмодерністської прози, яка розглядається з погляду однієї з поетикально найважливіших для постмодернізму проблем. Дослідження процесів і векторів формального розвитку у творчості сербських постмодерністів здійснене на широкому зрізі літературного матеріалу, поєднується з вирішенням питань функціонування окремих термінів, пропозицією періодизації розвитку сербської постмодерністської прози, а також із докладним текстуальним аналізом творів найвідоміших сербських письменників цього періоду (Д.Кіша, Б.Пекича, М.Павича та ін.).

С.С.

до вибору текстів видань, особливості видавничої праці над монографією про А.Ніковського та плани щодо публікації майбутніх книжок.

Н. Шумило наголосила на актуальності монографічного дослідження П. Дунай та гострій необхідності видання літературознавчих і літературно-критичних праць А.Ніковського, які донині залишаються незібраними й неопублікованими. Адже А.Ніковський належав до когорти вчених високої культури мислення, і йому насамперед була властива увага й толерантність у підходах до аналізованих текстів, а також, що досить важливо, оцінка літературних явищ із позиції історичної детермінованості. Його “голос” був дуже помітним і показовим у контексті доби. А тому ця монографія – ще один крок в опануванні культурних надбань нашого минулого.

М. Сулима зазначив, що монографія про життя і творчу та державницьку діяльність А.Ніковського завдяки широкому матеріалу, гарним ілюстраціям та цікавому викладу може бути перевидана в серії “Життя славетних”.

На своєрідності підходів, базованих, зокрема, на екзистенційній суголосності праці авторки над книжкою про А.Ніковського, наголосила *Л. Тарнашинська*. *Н. Лисенко-Єржиковська* зауважила, що завдяки монографії “Андрій Ніковський: долаючи межі часу” його постать стала ближчою для наших сучасників – науковців спеціалізованих фахівців та пересічних читачів. *В. Піскун* зробила акцент на тому, що дослідження про таку креативну особистість, як А.Ніковський, дає можливість укотре пересвідчитися у глибині та багатстві духовного коріння українців, що має бути акумульоване сьогденням. *С. Кіраль*, означивши точки перетину А.Ніковського із Т.Зіньківським, окреслив вагомість його літературознавчих і критичних праць у національному культурному контексті першої третини ХХ століття та актуальність наукових досліджень про цього вченого сьогдені.

Отримано 15.09.2010 р.

Світлана Селіверстова
м. Київ

Наші презентації

Микола Григорович Жулинський:

Біобібліографія до 70-річчя. – К.: ВД “Стилос”, 2010. – 176 с.

Покажчик відкривається вступною статтею члена-кореспондента НАНУ М. Сулими, де він говорить про вченого-літературознавця, політика, громадського діяча, директора Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України академіка М. Жулинського. Видання містить близько 1300 позицій, зокрема монографії, статті, рецензії, інтерв'ю, адже наукові праці ювіляра відображають усі етапи розвитку української літератури. У них він прагне показати неповторність кожного автора, розкрити його творчу лабораторію, досліджує джерела творчості, таїну художнього мислення і стилю.

До кола зацікавлень М. Жулинського ввійшли твори сучасних українських письменників, замовчуваних авторів – носіїв і творців українського державотворення, письменників діаспори. Він також постійно звертається до глобальних проблем культури, розмірковує про особливості світогляду Т. Шевченка й М. Гоголя, про їхнє місце в українській літературі в контексті світової тощо.

У розділі “Основні дати життя та діяльності вченого” йдеться про наукову, громадсько-політичну, науково-організаційну, видавничу сфери життя академіка М. Жулинського. До третього розділу ввійшов покажчик літератури про життя, творчість і діяльність ювіляра. Завершує книжку “Іменний покажчик” і “Список використаних матеріалів та літератури”.

С.С.